

کمتر کسی می‌تواند خاطرات سال‌های اولیه زندگی‌اش را به یاد آورد. چون در این زمان هنوز مغز نمی‌تواند اطلاعات را در قالب الگوهای عصبی که در حقیقت همان خاطرات هستند در ذهن ثبت کند.

کمتر کسی می‌تواند خاطرات سال‌های اولیه زندگی‌اش را به یاد آورد. چون در این زمان هنوز مغز نمی‌تواند اطلاعات را در قالب الگوهای عصبی که در حقیقت همان خاطرات هستند در ذهن ثبت کند.

دیروزم گم شده است

جام جم آنلاین: کمتر کسی می‌تواند خاطرات سال‌های اولیه زندگی‌اش را به یاد آورد. چون در این زمان هنوز مغز نمی‌تواند اطلاعات را در قالب الگوهای عصبی که در حقیقت همان خاطرات هستند در ذهن ثبت کند. کودکان اطلاعات را در حافظه معنایی ثبت می‌کنند، به همین علت همه آنچه را به آن نیاز دارند، مانند شناسایی پدر و مادرشان در لحظه به یاد می‌آورند.

از دو تا چهار سالگی به بعد حافظه رویدادی نیز در کودکان فعال می‌شود. این حافظه مسوولیت ثبت جزئیات یک رویداد خاص را به عهده دارد. این خاطرات در بخش‌های مختلف قشر سطحی مغز یا کورتکس ذخیره می‌شود.

کورتکس دیداری در قسمت پشت مغز و کورتکس شنوایی در طرفین مغز قرار دارد و همه این قسمت‌ها از طریق هیپوکامپ به هم مرتبط می‌شود.

در حقیقت هیپوکامپ از کنار هم قرار دادن اطلاعات دریافتی از هر یک از این قسمت‌ها، الگویی عصبی را در مغز ثبت می‌کند که در هر قسمت آن خاطره‌ای ثبت شده است.

تا قبل از دو سالگی هیپوکامپ هنوز توانایی ندارد اطلاعاتی را که از قسمت‌های مختلف کورتکس مغز دریافت می‌کند به هم پیوند دهد. به همین سبب در این سن نمی‌تواند رویدادهای خاص را به یاد آورد.

از دو تا چهار سالگی هیپوکامپ فعال شده و به این ترتیب کودک می‌تواند اطلاعات را در قالب الگوهای عصبی در مغزش ثبت کند.

زمانی که کودک در حال یادگیری مفاهیم اولیه زندگی و شناخت دنیای پیرامونش است، بیشتر از حافظه معنایی کمک می‌گیرد و از این رو ممکن است حافظه رویدادی پیچیده و غیرفعال شود.

در سال‌های اولیه زندگی، هدف کسب آگاهی‌های معنایی است و بنابراین هیچ ضرورتی برای بهره‌گیری از حافظه رویدادی وجود ندارد و این نکته را نیز باید مورد توجه قرار داد که استفاده همزمان از حافظه معنایی و شناختی عملکرد، آنها را تحت تاثیر قرار می‌دهد.

بسیاری از محققان بر این باورند فراموشی کودکی موجب می‌شود در سنین بزرگسالی نتوانید خاطرات دوران کودکی خود را به خاطر آورید.

در حقیقت این طور به نظر می‌رسد که با گذشت زمان خاطرات دوران کودکی را فراموش می‌کنیم. بر اساس این نظریه ما انسان‌ها، با افزایش سن، خاطرات پیش از سنین چهار سالگی‌مان را فراموش می‌کنیم و تنها چند خاطره ثابت از این دوران در ذهنمان باقی می‌ماند و این یافته‌ها بیانگر این است که خاطرات دوران کودکی خاطراتی از جنس حافظه رویدادی نیست و به همین سبب هیچ الگویی عصبی شناخته شده‌ای از این خاطرات در ذهن باقی نمی‌ماند.

مترجم: میترا مهدوی

منبع: lifeinfo